

[Ole Bjørn Kraft.]

at sige dette, fordi det også er i overensstemmelse med den tankegang, som alle, der har lejlighed til at følge arbejdet i FN og de synspunkter, der her bliver gjort gældende, vil være enige i.

Spørgsmålet om oprettelse af en permanent militærstyrke direkte under FN, altså en til stadighed eksisterende, med stabe o. s. v., har mange gange været diskuteret, men er foreløbig kun på diskussionens stadium. Fra flere sider, først og fremmest fra Sovjetunionen, fra enkelte af de neutrale lande og fra den kommunistiske blok i det hele taget, har man været meget skeptisk over for en sådan tanke; den har da også mere været drøftet som et fremtidsmål. Når en almindelig afrustning er blevet gennemført, mener man, at en sådan permanent styrke vil være på sin plads. Det tror jeg, alle kan tiltræde, men udsigterne for en generel afrustning er jo ikke noget, der venter lige omkring hjørnet.

Det foreliggende forslag er da også af en helt anden karakter. Det henter sin inspiration fra den resolution, som den 3. november 1950 blev vedtaget i FN, den resolution, der hedder United for Peace. Det må altså betragtes som en begyndelse på en udvikling og derfor hilses med glæde og tilfredshed. Hvis sådanne beredskabsstyrker bliver mere almindelige, end de er i øjeblikket — og der er grund til at tro, at dette initiativ fra skandinavisk side vil blive efterfulgt af andre lande — rejser sig, som allerede den socialdemokratiske ordfører nævnte, spørgsmålet om oprettelse af et organ i De Forenede Nationer, der, når styrkerne sættes ind, kan have en ledelse af dem, og som også kan forberede på en lang række områder, hvorledes sådanne aktioner skal forløbe. Det har været savnet hidtil, og det har medført både vanskeligheder og misgreb, der som i Congo en overgang truede med at nedbryde FN's prestige.

Det må også fra et dansk synspunkt, når vi opstiller sådanne styrker, være af interesse, at fremtidige aktioner sikres på den bedste måde og er forberedt på en sådan måde, at misforståelser kan undgås. Også af hensyn til samarbejdet mellem de forskellige nationale styrker, der her opstilles, vil en fastere organisation i FN efterhånden være påkrævet, og det må være en opgave,

som vi også fra vor udenrigsledelses side må interessere os for.

Når styrkerne ikke er i aktion, skal udgifterne — som det fremgår af forslaget — bæres nationalt, og det kan der vist ikke indvendes noget imod på nuværende tidspunkt; det er den eneste fremgangsmåde, der kan anvendes. Vi bør dog erindre, at de stater, der opstiller sådanne styrker og stiller dem til rådighed for FN, påtager sig udgifter, som andre medlemmer af FN ikke bærer — og det gælder i øvrigt allerede for vort vedkommende. Som bekendt er der en række stater med de kommunistiske stater i spidsen, der ikke har villet bidrage til fredsaktionerne i Congo og andre steder og har nægtet at betale. Spørgsmålet om, hvad konsekvensen heraf skal blive, er højaktuelt i øjeblikket i FN. Og når vi nu går videre med sådanne styrker som dem, vi her forhandler om, kommer vi igen i en situation, hvor vi betaler til FN's arbejde, medens andre holder sig borte. I det lange løb kan det ikke blive ved at gå på den måde. Vi er imidlertid indstillet på, at dette initiativ er rigtigt, og at vi bør gøre denne indsats for fremtidens skyld, men hele finansieringsspørgsmålet om de fredsbevarende aktioner fra De Forenede Nationers side må naturligvis og vil sikkert også i den kommende samling blive taget op på det grundlag, der her foreligger.

Med disse udtalelser skal jeg på mit partis vegne tilsige vort gode medarbejderskab til forslaget's gennemførelse.

Else-Merete Ross: Gennem adskillige år har det været det radikale venstres ønske at få oprettet en permanent dansk beredskabsstyrke, der kunne stilles til FN's rådighed, når og hvor det måtte være påkrævet til opretholdelse af freden. Det er derfor med stor glæde, vi nu ser forslag herom fremsat.

Da jeg den 29. januar her i tinget spurgte den højtærede minister, hvor længe det ville være, inden FN-styrken kunne etableres, svarede ministeren, at de nordiske forsvarsministre principielt havde forudsat, at de nuværende afgivelser til FN først skulle være afviklet. Der var dog allerede på det tidspunkt en vis formodning om, at styrken måske alligevel kunne opbygges trinvis i takt med afviklingen i Congo og Gaza.